

Et liberalt politbureau?

Af Lars K. Christensen

Henrik Gade Jensen har flere gange her i avisen krævet, at de venstreintellektuelle går bodsgang for deres påståede totalitære tilbøjeligheder. 30. september er turen så kommet til Jens Nauntofte, der dog ellers ikke ligefrem har tilhørt venstrefløjens hårde kerne. Men Nauntofte har haft den frækhed at hævde, at man som journalist må kunne "interviewe Hitler, Stalin, Pinochet, Mao Zedong og for den sags skyld satan selv. Forudsat at man... stiller nogle kritiske spørgsmål". Det synspunkt brændemærkes af HGJ som en helt utilstedelig moralsk, religiøs og ideologisk relativisme.

Relativisme er da også det sidste man vil finde hos HGJ og hans meningsfæller. Tværtimod finder man en forbløffende skråsikkerhed i troen på egen ret. Men HGJ skylder os nu alligevel en forklaring på, af hvem og hvordan det skal afgøres hvilke synspunkter, der er så moralsk, religiøst eller ideologisk uanstændige, at de ikke bør viderebringes af selv kritiske journalister. Kan vi nøjes med at forlade os på journalisternes selvcensur?

Dette sidste indlæg fra HGJ's pen er det hidtil tydeligste eksempel på, hvordan den liberale kritik af venstrefløjen efterhånden helt har tabt jordforbindelsen, og nu truer med at ende som spejlbillede af de tendenser, den påstår at kritisere.

Oprindeligt publiceret som læserbrev i "Information" d. 2.10.1997

Denne udgave: www.christianehoej.dk

Må benyttes til ikke kommercielle formål og med angivelse af kilde, som anført i
[Creative Commons](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

